

Tadej Toš

KO ČRIČKI UTIHNEJO

družinska drama

OSEBE:

FOTER, 74 let, devica

MAMA, 55 let, strelec

ANDREJ, starejši sin, 31 let, devica

MIHAEL, mlajši sin, 28 let, dvojček

Dogaja se na praznem odru, v relativno ozkem pasu, tako da v glavnem sledimo dogajanju levo – desno. V sredini igralnega prostora stoji nekakošna klop brez naslonjala, ki pa naj do trenutka, ko prvi od igralcev sede na njo, ne izgleda kot klop. Čez vso širino igralnega prostora je, vpeta na obeh straneh – tako, da se lahko premika gor in dol, bela linija, široka cca 30 cm. Ozadje v nobenem primeru ni črno. Če bi se ta igra slučajno kdaj prevajala, avtor želi, da se imena oseb in krajev prevedejo in priredijo tako, da imamo občutek, da je to družina iz sosednje ulice. Izjema je edino Mihael, ki naj v vsakem primeru ostane Mihael. Tudi valuta naj bo valuta, s katero se prevajalec in gledalec lahko identificirata. Če bi slučajno nekdo nekoč nekje uprostoril to besedilo, upošteva napotke in pripombe avtorja, bi se le-temu zdelo lepo in primerno, če bi dobil tudi polovico režiserjevega honorarja. Na odru ves čas vsi, razen, kadar niso - ker so družina. Med prihodom občinstva so igralci že na odru in se popolnoma privatno pogovarjajo in veliko smejiijo, skratka – imajo žur.

ANDREJ: Dober večer, mi smo družina Mrak iz Ptuja. Jaz sem Andrej, to pa je moja
    familija, foter ...

FOTER: Dober večer.

ANDREJ: Mama ...

MAMA: Dober večer.

ANDREJ: Brat ...

MIHAEL: ‘čer.

ANDREJ: Odina pa ni tu. Odin je naš pes in ga tudi štejemo za člana familije.

Pokaže fotografijo psa.

MAMA: Kraški ovčar.

ANDREJ: Pravi pes, velik, s košato dolgo sivo – črno dlako, plemenitim razumevajočim pogledom; včasih si mislim, da gleda kot človek.

MIHAEL: Res škoda, da ga ni tu.

ANDREJ: Ja, star sem 31 let, po poklicu sem ...

MIHAEL: Diplomirani dramski igralec hehe ...

ANDREJ: Kaj se smejiš, hehe, tako se temu reče. Zato so me tudi določili, da nas predstavim, ker sem kao vaje nastopat. Po horoskopu sem devica, kozorog, kozorog; če to komu kaj pove. Bajje je to grozno, sama zemlja.

MAMA: No ...

MIHAEL: Grozno ja, hehe ...

ANDREJ: Pardon, mama. Po kitajskem sem tiger, mogoče mam zato tak rad meso, hehe, ne? Mama je ...

MAMA: Strelec.

ANDREJ: Foter, devica, trideseti avgust; Miha pa dvojček. Mami je ime Angela. Cela bajta je polna njenih slik, ne slik na katerih je ona – slik, ki jih je sama naslikala. Kaj vam naj še rečem? Aja, boji se vozit avto.

MAMA: Mam dobrega šoferja, 3 šoferje.

ANDREJ: Rada ma red in čistočo, ko je bla v puberteti je spala s sliko Pata Boona pod pouštrom – ne, mama?

Mama prikima

Foter, si ti to vedel?

Foter odkima

Lepo štrika - v glavnem, kar stroga in odločna mama.

MAMA: Se ti zdi?

FOTER: Najboljša. Zlata.

ANDREJ: Res je, ata. Dr. Maks Mrak. V osebni izkaznici ma vpisano še ime Milan; naš hišni penzionist, kirurg, miren človek; ne govori kaj dosti kot lahko sami vidite – ne, foter?

Foter se nasmehne

Pacienti so ga meli izredno radi.

MAMA: Ga majo še zdaj!

ANDREJ: Ga majo še zdaj. Skratka, ne mara kurjega mesa, pogosto si požvižgava neke čudne melodije, cigareto vedno pokadi samo do polovice, mama je njegova druga žena.

FOTER: Prva in edina v srcu.

ANDREJ: Jaz sem tretji otrok, drugi sin; relativno zgodaj me je naučil voziti avto, kar se mi je takrat zdelo totalno frajersko, kaj še – aja, ko smo še skupaj hodli na morje, se ni skoraj nikoli kopal, ker ti je bila voda premrzla, saj je bilo tako ne?

Foter prikima

Dobro. Bratec ti si na vrsti.

MIHAEL: Končno, hehe ...

ANDREJ: To je Miha, moj mlajši brat, hvala bogu da ga mam; predvsem hvala bogu, da sem ga mel, ko sva bila še mala; da sva se lahko tepla pa to, hehe, ne morem si predstavljati, kako bi bilo brez njega. On je bolj po fotru.

MAMA: Res je.

MIHAEL: On pa po mami.

ANDREJ: Recimo. Germanist, odličen prevajalec, najboljši študent na faksu, bobnar v skupini "Camarosa"; sam se je naučil bobnat. Zbira avtorevije in nemški Der Spiegel.

MIHAEL: Avtorevij ne več.

ANDREJ: Kul model, nikakor pa športni tip, bolj mislec pa to, čeprav so dečki v srednji šoli šli enkrat s kolesi v Avstrijo.

MIHAEL: Pa nazaj tudi.

ANDREJ: Absolutno. Saj bi povedal.

MIHAEL: Za vsak slučaj ...

ANDREJ: Potem so sicer en teden malo bolj čudno hodli - ampak vseeno, kapo dol, stari, hehe.

Mihael se smeji

Zdaj vem, zakaj se ne voziš več s peciklom – da ne bi tako na široko hodil, ne, hehehe. Sem kaj pozabil?

MIHAEL: Da sem najlepši, hehe.

ANDREJ: Jasno, stari. Ti, pol pa dolgo, dolgo nihče - pol pa Brad Pitt, ne? Komaj. Hehe. Veš kako se reče človeku, ki gre na koncert s tremi muzičari?

MIHAEL: Ne. Kako?

ANDREJ: Bobnar.

MIHAEL: Hehe ...

/

MAMA: Dečki, nekaj se moramo zmenit. Midva greva za 1. maj za en teden v Egipt in nekdo mora čuvat Odina.

MIHAEL: Andro.

ANDREJ: Ne, ti, jaz sem ga lani poleti. Pa itak me v glavnem ne bo doma. Kam gresta?

MAMA: V Hurgado.

FOTER: Sine, kaj si mislil kam it?

MIHAEL: A – a.

ANDREJ: Evo, zmenjeno. Ti bodi doma, jaz pa bom kaj priletel okoli. Vredi? Vredi. Zmenjeno. Pes bo bolj malo scal pa malo bo lačen, drugače pa ne bo problema, hehe. Pokličita ga kaj.

MAMA: Ne hecaj se – veš, da ni navajen bit sam.

MIHAEL: Daj no, mati, kot da sva dva froca.

FOTER: Mama bi samo rada šla mirna na pot.

/

ANDREJ: Evo me, nisem mogel prej. Kaj bi rad, pek? Si peljal psa?

MIHAEL: Ja. Ej, kaj lahko danes spiš doma?

ANDREJ: Zakaj pa to? Kaj greš kam?

MIHAEL: Ne počutim se dobro.

ANDREJ: Kaj si bolan, al kaj?

MIHAEL: Ne.

ANDREJ: Null Problemo, mein Freund.

/

ANDREJ: Kako je blo doktor, si se kaj kopal?

FOTER: Mhm.

MAMA: Fajn smo se meli. Lušno je blo.

FOTER: Vročé.

MAMA: Sta vidla, kako je bil Odin vesel?

ANDREJ: Pogrešal vaju je, ker sva ga mela na dieti, hehe.

MAMA: Pa, če sem vama lepo rekla ...

FOTER: Vidiš, da se heca. Kako je blo doma?

ANDREJ: Normalno.

/

MIHAEL: Grozno sem sanjal. Da sem vas vse poklal. Enega za drugim, medtem, ko ste spali stoje. S šraufcigrom v oči.

FOTER: Sine, vsi kdaj grdo sanjamo.

ANDREJ: Pa veš, kaj vse sem že jaz sanjal, joj, hehe ... Enkrat sem sanjal, da sem ruknil eno učiteljico v veceju na štrbunk na vrhu Triglava.

MAMA: No!

MIHAEL: Katero?

ANDREJ: Za slovenščino.

MIHAEL: Ono? Jao!

ANDREJ: Ves čas je gledala skozi špranjo na vratih, da ne bi slučajno kdo prišel. Komaj sem čakal, da se zbudim.

MAMA: No!

ANDREJ: Pa rožico je mela v laseh pa pela si je "Kiss" od Princa. Pa moško uro je mela na roki.

MAMA: No!

MIHAEL: Pa kaj si nor, hehe ...

ANDREJ: Tako, da so tvoje sanje v bistvu še v redu v primerjavi z mojimi.

MIHAEL: Res je. Ej foter, veš kolko je črnogorski rekord na 100 metrov?

FOTER: Ne, sine. Kolko?

MIHAEL: 33 metrov.

/

ANDREJ: Pa dobro, zakaj ne greš, če ti je tu tako hudo?

MIHAEL: Saj bom šel.

ANDREJ: Kdaj?

MIHAEL: Zdaj skoraj.

ANDREJ: Kaj to pomeni? To si že stokrat rekel, človek.

MIHAEL: Jutri. Dobro? Jutri grem in me ne bo nikoli več nazaj in se me boste rešili za vedno.

ANDREJ: Pa kakšne finte maš spet? Nihče ni rekel, da se te hočemo rešit. Ti non - stop govoriš, da tu ne moreš nič, ker te stara dva nadzirata 24 ur na dan.

MIHAEL: Če pa je res.

FOTER: Sine, saj te ne nadzirava. Skrbi nas za tebe.

MAMA: Nič ne ješ, glej, kako si shujšal, obleke kar visijo s tebe.

MIHAEL: Pa kaj pol?

MAMA: Ne moreš bit takšen, no, poglej se.

MIHAEL: Kako ti veš, da ne jem? Zato, ker me ne vidiš?

FOTER: Ne, sine, ker si v izredno kratkem času nenormalno shujšal. Slabo zgledaš.

MIHAEL: Kdo to pravi? Meni vsi pravijo, da super zgledam. Kako bi pa moral zgledat?

Tako, kot ti?

FOTER: Ne, Miha.

MIHAEL: Ne morem verjet - iz hiše me mečete. Samo ne boste me vrgli ven, ker grem sam in me nikoli več ne bo nazaj.

ANDREJ: To si že rekel.

MIHAEL: Ti tudi. Ti shizofrenigena mati, pa me ne glej tako.

ANDREJ: Ne govori tega mami.

MIHAEL: Ti mi ne boš govoril, kaj jaz lahko in kaj ne. Ti ne!

ANDREJ: Ja, pa ti bom. Dokler se boš tako obnašal do staršev, ti bom. Pa še kaj drugega tudi.

MIHAEL: **Ti** si bolan. Najprej si šel od doma in se nisi z nikomer menil, zdaj pa naenkrat to. **To** ni normalno.

MAMA: Pusti ga. Dajta mir.

MIHAEL: Poslušajte me zdaj, ker vam bom nekaj povedal, ker se danes zadnjič pogovarjam z vami in naj vam bo to že enkrat jasno. In na diktafon bom vse posnel, da si boste lahko poslušali kolikokrat boste hotli; potem pa grem.

ANDREJ: Kam?

FOTER: Pusti ga, naj pove do konca.

MIHAEL: Kam? V Nemčijo, najverjetneje.

FOTER: Povej, sine.

MIHAEL: Ti pa mi ne boš nič govoril, ki me hočeš zapret v norišnico.

Andrej v nekem čudnem stanju, mogoče je pijan, poskuša peti karaoke "My Way" Franka Sinatre, glas ima kot da bi se nadihal helija.

MIHAEL: Dokaz? Evo ti! Onkološki inštitut. Ženska je mela raka ...

ANDREJ: Kako ji je blo ime?

MIHAEL: To je tajno.

FOTER: Kako je to tajno? Sine, ime pacienta ni blo nikoli tajno.

MIHAEL: Ženska je mela raka, ki ga niso mogli več zdraviti, ker so jo beta dohtarji celo zjebali s kemoterapijo in z obsevanji. Rekli so ji, da bo umrla; ona pa je rekla, da zahteva, da ji Krajnc v sobi zapre biokibernetično zanko. In potem je jemala zdravila v tisti sobi in stanje se ji je naenkrat izboljšalo ...

ANDREJ: Pa kaj zdaj hočeš reči, da se ji je stanje izboljšalo zaradi sobe, al kaj? Ne zaradi zdravil, mogoče?

MIHAEL: Tiho bodi! Si hotel met dokaz? Tu maš dokaz! In v tistem trenutku, ko bi morala ozdravet, so jo premestili v drugo sobo, ki seveda ni mela zaprte biokibernetične zanke – ponoči, da ni nihče videl sta prišla dva zdravnika in ji dala neko injekcijo; tako da je ženska umrla samo zato, da ne bi blo dokaza, da biotehnologija res deluje. Ta dva zdravnika pa sta naenkrat čudežno izginla in nihče ne ve, kdo sta bla.

FOTER: Sine, to se da vse preverit.

ANDREJ: Pa dobro, Miha, se ti poslušáš kaj to govoriš? Kakšna ženska? Kakšna injekcija, človek? Kakšni doktorji? Povej, kako ji je blo ime, pa bomo preverli.

MIHAEL: Kaj misliš, da sem nor? To je strogo zaupno. To je tajna informacija.

FOTER: Zakaj pa potem ne rešite vseh bolnikov? Če mate res tako tehnologijo, ne smete tega skrivat.

MIHAEL: Če pa nam ne pustijo!

FOTER: Kdo?

MIHAEL: Ja, farmacevtska industrija. Veš kakšne milijarde so to?

Gre. Ostali trije se spogledajo. Mihael se vrne in prečka vidno polje.

MAMA: Miha?

Mihael spet prečka vidno polje in se ne ozira na to, da ga kličejo.

MAMA: Miha?

Mihael spet prečka vidno polje.

MAMA: Miha?

Mihael spet prečka.

FOTER: Sine?

Mihael spet in še enkrat. Le da ga tokrat vsi samo gledajo. Ustavi se pri njih.

MIHAEL: Veš, kaj je bog rekel dobrim jebačem?

ANDREJ: Kaj?

MIHAEL: Veš al ne veš?

ANDREJ: Ne vem.

MIHAEL: Zato, ker je samo njim povedal.

MAMA: Nehal se je brit. Zgledal je zanemarjeno.

MIHAEL: Brado sem si pustil. Nič čudnega.

FOTER: Ni se umival.

MIHAEL: Seveda sem se umival. Preveč tuširanja uniči pH ovojnico na koži.

MAMA: Ni se preoblačil.

MIHAEL: Foter ma doma tudi vedno iste hlače.

FOTER: Tudi spal je oblečen.

MIHAEL: Slekli sem se, ko me niso več zalezovali.

MAMA: Bala sva se, da bi nama kaj naredil, ker je veliko govoril o tem.

MIHAEL: Še nikoli nisem nikomur nič naredil.

FOTER: Vedno je nosil samo sončna očala.

MIHAEL: Svetloba me je motila.

MAMA: Pil je samo vodo, ki si jo je od nekod pripeljal v plastičnem kanistru.

MIHAEL: Iz zdravilnega izvira pod Pohorjem.

FOTER: Ves svoj čas in energijo je vložil v ta svoj alfa žarek.

MIHAEL: To sem raziskoval izključno za hobi.

MAMA: Nehal je pospravljat sobo.

MIHAEL: Sploh ni res, mami gre pač na živce, če ni pospravljeno tako, kot bi ona rada.

FOTER: Izgubil je skoraj vse prijatelje.

MIHAEL: Ni res. Nimajo časa, jaz pa tudi ne. Dosti dela mammo vsi.

MAMA: Ogromno je spal. Preveč.

MIHAEL: Najrajši delam ponoči, ko mam mir.

FOTER: Na senca si je lepil nekakšne papirnate folije.

MIHAEL: Eksperimentiram. Zakaj te to moti?

MAMA: S postelje je snel posteljnino in rjuho.

MIHAEL: Mislim, da sem alergičen na mehčalec. Tako je boljše.

FOTER: Sine moj ...

/

MIHAEL: Fotra preveč skrbi. Pride moj psihiater v gostilno na šank in reče natakarku, vprašaj vse, kaj pijejo! Častim, ker sem na tekmi dal tri gole. Bravo! Kolko je bil rezultat, ga vpraša natakark. 2 : 1 smo izgubili.

/

MAMA: Miha ma nov avto.

ANDREJ: Res? Nisem vedel. Kakšnega?

MAMA: Enakega, se mi zdi, samo starejšega in slabšega.

ANDREJ: Zakaj pa to?

MIHAEL: Sem razmišljaj; ne rabim dizla, premalo se vozim, klime tudi ne rabim, ker je bele barve. Ugodno sem ga dobil, onega pa res dobro prodal. Ostalo mi je tolko denarja, da sem si lahko kupil še kamero.

/

FOTER: Miha ma nov avto.

ANDREJ: Vem ja, mi je mama rekla – belega.

FOTER: Ne, rdečega.

ANDREJ: Kako, rdečega?

FOTER: Belega je prodal.

ANDREJ: Zakaj pa zdaj to?

/

MIHAEL: Sem razmišljaj; ne rabim tako velikega avta, ker se skoraj vedno vozim sam. Mali avto za po mestu je čisto v redu. Pa še bolj ekološko in ekonomično je. Zvočnike sem prodal posebej. Dober kšeft. Ostalo mi je tolko, da sem si lahko kupil še fotoaparata.

ANDREJ: Pa kaj si ti čisto nor? Iz avta za 9000 evrov si v desetih dneh prišel na avto za 600 evrov? Si ti nor al kaj ti je?

MIHAEL: Avti so najbolj stran vržen denar, ta je dober za mene. Sem ti že pokazal kamero in fotoaparata?

ANDREJ: Kaj si naredil z 8000 evri, ki so ti ostali?

MIHAEL: Ni ostalo tolko.

MAMA: No, pokaži mu, kaj si kupil.

ANDREJ: Kaj je to?

MIHAEL: To me ščiti pred sevanjem. Samo to ni najmočnejši. Še en večji obstaja. Za začetek pa je mali v redu. Lahko ti ga dam, ker ga več ne rabim, jaz sem zdaj že na višjem nivoju.

ANDREJ: Za ta obesek ...

MIHAEL: Biolaser.

ANDREJ: Za ta kos pleha si dal 4000 evrov?

MIHAEL: Ne, 3000. Za 2. Enega sem kupil puncu. Drugače stane en 1700 evrov.

ANDREJ: Aja, za 2? Kaj nisi takoj rekel? To je pa nekaj čisto drugega. To je že poceni. Še nekaj ti je moralo ostati, ne?

MIHAEL: Aha, en mesec ne rabim nič delati, hehe.

/

MAMA: Očka mu je napisal pismo.

ANDREJ: Daj, preberi.

FOTER: *Potegne iz žepa pismo in nekaj trenutkov gleda vanj. Bere.* Resnica in zabloda ne ležita v stvareh ampak v razumu – Aristotel. Sine, ne poznam te več; ne vem, kako se boš – obseden, kot si, na moje pisanje odzval; ali ga boš sploh prebral in vsaj malo razmislil. V svoji nerazumno fanatični obsedenosti me nimaš za verodostojnega sogovornika, ker z odprtimi rokami ne sprejemam tvojega nedokazanega umotvora oz. genialnosti odkritja tvojega guruja. Pišem že dolgo v času tvoje in naše krize in žalosten, ko te gledamo, kako vso svojo življenjsko silo in nemale intelektualne sposobnosti usmerjaš v ta, na žalost nedokazan fantazijski miselni konstrukt svojega preroka/guruja, postajaš enostranski; duševno in telesno nazaduješ, vendar ti ne moremo pomagati. Zaprl si se vase, do svoje obsedenosti in zaverovanosti nisi niti malo kritičen, ne uvidiš in ne priznaš, da si v začaranem krogu in pod uničujočim vplivom umotvorov brezvestnega ekscentričnega manipulanta, ki tvoje zaupanje v polni meri izkorišča. Si na poti, ki ne vodi nikamor. Fanatično obseden z njegovim bolnim umotvorom sploh ne upaš podvomiti, kaj šele se razumsko in s primerno distanco opredeliti. Svojo bodočnost in družino postavljaš na kocko. Pišejo si običajno ljudje, ki so daleč drug od drugega, mi pa živimo pod isto streho. V svoji fanatični obsedenosti si odšel daleč od nas. Živimo v hitrem, turbulentnem okolju, nenehno se mu moramo prilagajati, prisiljeni smo iskati konstruktivne rešitve življenjskih problemov - kdo sem, kaj sem, kaj hočem, kam grem. Na začetku življenjske poti se to sprašujejo vsi mladi, nekateri odgovor najdejo, drugi žal ne. Pri tebi se vse konča s trditvijo “boste že videli”. Čeprav po dveh letih borbe za tebe s strahom pričakujemo fazo, ko si bomo morali priznati, da v borbi za tebe in tvojo bodočnost izgubljam; še upam, da boš to moje pisanje vsaj prebral in zbral trohico kritičnega razuma, šel sam v sebe, mi v določenih stvareh dal prav in pričel brez

predsodkov in kritično razmišljati s svojo in ne s prerokovo glavo. Moje pisanje je poskus, da slepega podivjanega konja, ki se imenuje umotvor tvojega guruja razjahaš, predno te bo vrgel na trdna tla – in ga odpelješ v hlev, kamor spada. Kaj?

MIHAEL: Mi daš?

Gleda očeta in mu bere.

Do družine si razvil poseben odnos, tvoje obnašanje je skoraj hladno sovraštvo; ker ti pač stojimo na poti in tvojih neumnosti ne sprejemamo z odprtimi rokami. V mojih očeh si uničuješ življenje. Ti naši trenutni čustveni odnosi te izgleda v tvoji fanatični zaverovanosti ne motijo preveč, ko pa naju z mamu enkrat ne bo več, se boš mogoče kdaj spomnil na naju in na to, da sva včasih imela tudi prav. Zadnji dve leti našo ljubezen do tebe daješ na veliko preizkušnjo ...

Neha brati, iz pisma naredi avionček in ga previdno in nežno zaluča v zrak.

/

ANDREJ: Šel je k avtokleparju in vprašal, če bi mu lahko ves avto stolkli s kladivom, da ne bi blo na njem niti enega ostrega roba več. Tip je bil prepričan, da gre za skrito kamero. Pa ni šlo.

/

MIHAEL: *Drži dlan nad točko, kjer naj bi bil žarek alfa.* Točno na tem mestu je žarek alfa, točno tu, kjer je moja dlan. To je pozitivni žarek, bi rad kdo poskusil? Samo z roko, takoj se čuti, no, ne začuti ga vsak takoj; to se da naučit na seminarju, potem pa je treba dobit kondicijo. Poznamo dva tipa žarkov, alfa zdravilne in beta škodljive oz. smrtne. Odkritje je revolucionarno, ker razkriva in odpravlja temeljne vzroke vseh bolezni telesa in psihe in tudi AIDS. Odkritje biotehnologije G – alfa omogoča reševanje celotne zemeljske problematike, tudi terorizma. Prostor, v katerem bivamo ne obsega samo štirih dimenzij ampak 33. 7. dimenzionalni prostor je sedež superinteligence G – beta. 13. dimenzionalni prostor je sedež superinteligence G – alfa. 33. dimenzionalni prostor je sedež superinteligence S - alfa. Vse to se lahko preizkusi na poligonu s 3333 BKZ, ki je še v izgradnji.

Prepriča nekoga iz občinstva, da poskusi, če kaj čuti. Ženske začutijo pogosteje in prej. Ko najde nekoga, ki ne čuti žarka.

Možganski nivo mate A001, kar pomeni, da ste čisti biorobot. Najvišji so L384. Nisem v stanju, da bi vam lahko pomagal. Ne zavedate, se kaj delate in ne morem vam zamerit. Polni ste črnih flekov. Morali bi nosit BK zaslonke in jaz bi vam moral zapret biokibernetično zanko po metodi G – alfa 1, 2, 3, 4. Če bi mel biošabilono, s

katero se preklaplja, ne bi smelo bit problemov. Spet smo pri GG4. Čimprej bi si ga morali nabavit. Lahko bi poskusil preklopit na AP 10, 12, za vašo osebno uporabo. Če ste sami, morate začeti na 18 in 25, potem pa kmalu na 3 kroge, 6, danes pa 12 krogov. Počasi, se nikamor ne mudi. To, da slišite zvoke, je zanimivo. Pa papagaja pozdravite. In pogledajte datoteko 090-2-20. Nobenih zobcev. Zobci so proizvod in rafinirana zajebancija BETA superinteligence preko bolnikov, ki jih proizvajajo in prodajajo. Predlagam, da poiščete direktorja, mlajša oseba in mu predlagate, naj zgradijo hotel prave oblike. Za svetovanje sem na voljo, potrebujem fotografijo za bioanalizo in potem biotransfer, ker že obvladam GBD. Lahko pa pogledam telo in izmerim vseh 1128 bioparametrov, če ni duša šla v pekel, v S25, to je sedmo dimenzijo. Če rabite več podatkov, vam povem, da je vsa kozmetika strupena, pojdite v pizzerijo Las Legas in vprašajte za natakarja Ivana, se splača, ker vam lahko marsikaj pove. Kupil sem ustrezno licenco za objavo na nekem ameriškem serverju in oddal naročilo za BC2. Začasna rešitev – cca pol ure manipulacije v žarku. Najlepša je tista ljubezen, ki je nedosegljiva; platonska. Do takrat pa pišite pesmi.

Publiki

Pri njem/njej je problem M, A, T, I, O, I. Rok plačila sploh ni pomemben.

Nekomu drugemu

Vi preveč dojemate višje dimenzije pazite.

Nekomu drugemu

Ti si beta, glava me boli, ko te gledam.

Vsem

Po vsakem gledanju obvezno uporabite AP03, AP10 in AP12. Večkratne meritve 1128 bioparametrov. Napačno ste razumeli delovanje superinteligenc. Če se postaviš na žarek, nimaš nikoli več problemov; pa še denarja maš naenkrat kot dreka.

MAMA: Miha ...

MIHAEL: Kaj, Miha?

Publiki

Hecal sem se, pa to je finta. Sem bil dober gospa? Sem si zaslužil en aplavz, ker sem tako dobro odigral norca?

Če publika ploska, je to super. Če publika ne ploska takoj, jo je treba k temu pripraviti, ker je super, če publika ploska. Ko Mihael nadaljuje, ga družina nepremično gleda.

MIHAEL: Ti si kriva prasica, da vsi mislijo, da sem nor. Si vidla, kako so mi ploskali, kot kakšnemu klovnu; verjel mi pa ni nihče. Zaradi tebe! Kurva si, da se greš poročiti s takšnim starim dedom debelim. Ti si mi zajebala življenje. Visiš na meni kot ena kurčeva pijavka. Pizda, najboljša bi blo, da bi ti iztrgal to tvojo jebeno maternico, se poscal na njo in jo fuknil psom za malico; ti pa bi gledala, kako jo žrejo. Vsak mesec daš 40 jurjev za pasje konzerve, meni pa nočeš posoditi za bencin. Tiho bodi pa me enkrat poslušaj do konca. Kaj misliš, da ne vem, da vsi govorijo za fotra, da je pijanec? Hodim po mestu, ljudje pa kažejo za mano – glej ga, sina od pijanca.

Bratu

Pa ti, kurbir, fukaš babe, pol pa jih stran mečeš, da se meni jočejo. Kaj boš ti meni govoril, pri sebi najprej razčisti. Če bi ljudje vedli kakšen si v resnici, te ne bi nihče hotel gledat. Zato pa delaš takšne predstave; same psihopate špilaš, ker drugega itak ne moreš.

Očetu

S tabo se pa ne bom menil, ker se ti celo življenje nisi niti enkrat z mano pogovarjal. Zato je vse to zdaj tak, ja, ker se nisi nikoli pogovarjal z mano. Celó življenje si že tiho. Pa zdaj si tudi tiho, ne?

ANDREJ: Zdaj pa dosti, me čuješ, ti, dosti, človek, dosti, dosti, dosti, spizdi ven iz te bajte zdaj, takoj, me čuješ, kaj ti govorim, preden se mi film do konca utrga, ti nehvaležni nesramni bluzer zajebani! Če si ti fukjen, še to ne pomeni, da moramo mi to poslušat! Me razumeš! Kaj je zdaj narobe? Kaj me tak gledaš? Vse sta ti dala, vse, me razumeš, nimaš pravice tak govorit o rokah, ki te hranijo, človek božji; in nehaj nas non-stop jebat v glavo, vse po vrsti!

MIHAEL: Glumi ti v teatru.

ANDREJ: Kaj si rekel?

MAMA: Andro, nehaj!

ANDREJ: Daj mir, mama!

FOTER: Dajta, fanta, ne moremo se tako pogovarjat ...

ANDREJ: Zgini ven! Zdaj, takoj!

MIHAEL: Ne bom.

ANDREJ: Me čuješ, kaj sem ti rekel?!? Spakiraj kufre in zgini! Takoj!

MIHAEL: Ne.

ANDREJ: Zgini, takoj; al pa te bom jaz zabrisal ven. Resno mislim. Dosti je. Konec je, me razumeš?

MIHAEL: Zabriši me.

ANDREJ: Zgini ven!

MIHAEL: To ni tvoja hiša.

ANDREJ: Ravno tolko, kot tvoja. Adijo!

MIHAEL: Ne grem.

Andrej ga hoče zgrabit, da bi ga zvelkel proti vratom, vendar Mihael v trenutku fizičnega kontakta pasivno obvisi v Andrejevem primežu in zdrsne na tla ter obsedi. Tiho je, samo očitujoče jih gleda. Andreja ta pasivni odpor za trenutek zmede, spogleda se s staršema, vendar se hitro zbere in nadaljuje z akcijo ter ga sedečega vleče na stran, Mihael je še vedno tiho in se ne upira. Andrej odstopi.

ANDREJ: Ajde!

MIHAEL: Vstane Ti me ne boš metal iz hiše. Samo foter pa mama me lahko vržeta.

Andrej pogleda Fotra.

FOTER: Pojdi, sine.

MIHAEL: Ne, mama naj reče.

MAMA: Pojdi, Miha; ne moremo več tako živeti.

MIHAEL: Vi ne morete tako živeti? Jaz ne morem tako živeti! Mama, mama, mama, pogledj me in mi reči, da naj grem.

ANDREJ: Saj ti je že rekla, kaj bi še rad?

MIHAEL: Ti pa bodi tiho, ker te itak vsi sovražijo! S tabo se družijo samo zato, ker si igralec. V resnici te pa sovražijo!

ANDREJ: Daj, pusti zdaj to. Ti pomagam kaj nest v avto?

MIHAEL: Ti se mojih stvari ne boš dotikal!

ANDREJ: Brez skrbi, da se jih bom, če se ne boš sam spakiral.

MIHAEL: Tu ven me lahko spraviš samo na silo. Ampak jaz sem večji in močnejši od tebe. Mama, reči mu, naj neha; ti si tu edina normalna.

FOTER: No, sine, pojdi počasi.

MAMA: Maks!

ANDREJ: Daj, spakiraj se, ne bomo tu stali celo noč.

MIHAEL: Kaj bi se rad tepel?

ANDREJ: Ne, Miha, ne bi se rad tepel.

MIHAEL: Ker se bojiš.

ANDREJ: Ne, ne bojim se.

MIHAEL: No, potem pa se bova tepla.

MAMA: Miha!

ANDREJ: Zakaj bi se morala tepst? Vzemi, kar rabiš in pojdi in bodi srečen in delaj kar hočeš. Nihče od nas ti ne bo nič rekel ali pa očital. Miha, glej, preveč si drugačen, da bi lahko uspešno funkcionirali skupaj. Ti daj mir fotru pa mami, onadva pa ga bosta dala tebi, jaz pa ga bom dal vsem skupaj; in bomo vsi zadovoljni. Daj, no ...

MIHAEL: Ne, najprej se bova tepla.

ANDREJ: Ne bom se tepel s tabo, sem ti že rekel.

MIHAEL: Potem pa ne grem.

ANDREJ: O, ja, greš.

MIHAEL: Ne grem.

Kratek premor.

ANDREJ: Okej. Tepel bi se rad? Dobro. Predlagam, da se greva tepst v vežo, ker je tam več prostora; tu na vratih nima smisla. Kaj praviš?

MIHAEL: Dobro.

MAMA: Dajta no, pa menda se ja ne bosta tepla! Brata!

ANDREJ: Daj dol očala. Na, mama.

MAMA: Joj, joj, joj ...

ANDREJ: Stopita malo na stran, da ne bo slučajno še kaj padlo po vama.

FOTER: No, Miha, dovolj je blo, pojdi.

Foter se tukaj prvič dotakne Mihaela in ga skuša nežno poriniti proti izhodu. V tem trenutku se Mihael oklene ograje na stopnicah in ne spusti. Oče ga poskuša potegniti stran, spet zelo rahlo in previdno. Vse to se dogaja v absolutni tišini. Mihael ne popusti. Mama drži očala in je na koncu z živci.

ANDREJ: Daj, foter, stopi stran, bom jaz.

Foter odstopi, spet se spogledajo (Andrej in starša), Andrej prime Mihaela okoli pasu in ga poskuša potegniti od ograje. Še vedno absolutna tišina, sliši se samo dihanje. Mihael ne popusti, Andrej potegne močneje. Nič. Spet potegne, tokrat z drugo roko poskuša razklenit Mihaelov prijem na ograji. Ruvata se, nakar Mihael naenkrat nenaravno zatuli, spusti ograjo, se obrne in skoči na Andreja. Padeta po

tleh, se spet malo ruvata, Andrej ves čas pazi, da brata ne bi poškodoval, hkrati pa mu ne pusti, da bi se kaj dosti premikal. Mihaelu relativno hitro zmanjka moči, Andrej ga z rokami in nogami stisne tako, da se sploh ne moreta premakniti, niti eden, niti drugi. Nekaj časa nepremično ležita, starša gledata.

ANDREJ: Mama, pokliči rešilca. *Pogleda očeta.* V redu, je držim ga, ne bom ga spustil, dokler ne pridejo.

MIHAEL: Ne klicat rešilca, mama, slišiš! Prosim! Mama!

Trenutek tišine, nadaljuje popolnoma mirno in prisebno.

Daj, pusti me, premočno me držiš. Nič ne bom naredil, pusti me. Au! Prosim, pusti me, saj grem. Mama, ne klicat rešilca, ker itak grem. Da se ne bo zastonj pripeljal. Pusti me.

Andrej s pogledom sprašuje očeta, kaj naj. Oče prikima. Andrej počasi in previdno popusti prijem, oba vstaneta, nekaj trenutkov se gledajo.

MIHAEL: Kak ste lahko takšni z mano? A, mama? Foter? Daj mi očala, prosim. Ja nič, pol pa grem.

Videti je, kot da se pripravlja na odhod, v resnici pa še kar naprej postopa okoli njih, kot da bi gledal, kaj vse mora vzeti s seboj. Požvižgava in popeva si neko pesmico, v smislu "Joj, joj, joj, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo". Gre. Ostali trije se gledajo v tišini. Mihael se vrne.

MIHAEL: Neke dokumente rabim iz sobe, da grem lahko zdaj takoj k odvetniku, ker vas bom jutri zjutraj tožil.

ANDREJ: Nič ne rabiš, odvetnik zdaj spi; jutri zjutraj te bo vse čakalo pred vrati.

MIHAEL: Mam dokaze, vse sem posnel, ker sem vedel, kaj pripravljate; **dva** diktafona sta, enega sem skrtil; vse je posneto, lahko bom dokazal, da si me fizično napadel in boš šel v zapor in bodo vsi tvoji prijatelji izvedeli, kakšen si.

ANDREJ: Dobro.

MIHAEL: Mama, kako lahko pustiš, da dela to z mano?

ANDREJ: Adijo!

MIHAEL: Adijo, adijo, adijo.

Kratek premor.

ANDREJ: Kaj si nor! Ne morem verjet, kaj delam. Pizda.

FOTER: Dobro je, sine. Upam, da bo zdaj malo razmislil.

MAMA: Joj, otrok ...

/

MIHAEL: Stara je kriva.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

MIHAEL: Je.

ANDREJ: Ni.

/

MIHAEL: Pridem jaz k psihiatru v pisarno, se lepo vsedem in on reče, da mi bo pokazal par slik, jaz pa naj povem, kaj vidim. In mi pokaže trikotnik in me vpraša, kaj vidite, gospod Mrak? Jaz rečem nago žensko, ki se drži za joške. Dobro. Mi pokaže kvadrat. Kaj pa vidite zdaj? Nago žensko, ki se drži za pičko. Dobro. Mi pokaže krog. Kaj vidite, gospod Mrak? Zdaj pa vidim samo pičko. Aha. Vzame list papirja in nariše križ in reče kaj boste pa zdaj rekli? Kaj je to? En velik kurac ali kaj? Jajc pa da ne vidite ali kaj? Ne vem, kaj je to, gospod doktor, vi ste to narisali.

/

MIHAEL: Moraš napet možgane.

ANDREJ: Kaj to pomeni napet možgane? Kako napneš možgane? Možgani niso guma, da bi jih napenjal.

MIHAEL: Napet možgane je konfigurativna oblika aktiviranja možganov. Razumeš?

ANDREJ: Ne.

MIHAEL: Potem ti pa jaz ne morem pomagat.

/

MAMA: Si še vedno s tisto staro mamo?

Andrej jo gleda in ne odgovori.

Nekaj sem te vprašala.

ANDREJ: Ne vem, koga misliš.

MAMA: Staro mamo, h kateri hodiš spat in se ti celo mesto smeji.

ANDREJ: Ne vem, koga misliš.

MAMA: Staro mamo.

ANDREJ: Prosim te, da ji ne govoriš stara mama, ker ma **ime**.

MAMA: Če pa je.

ANDREJ: Poslušaj, ne govori ji stara mama. To je ženska, ki jo mam rad, če je tebi to prav al pa ne; zato ne pustim, da tak govoriš o njej.

MAMA: V službi se mi vsi smeji.

ANDREJ: Kdo?

MAMA: Vsi.

ANDREJ: Vsi? Cela bolnica al kaj? Nimajo bolj pametnega dela? 200 medicinskih sester, 100 zdravnikov, 350 čistilk, 8 kuharic, reševalci, telefonistke, hišnik, mizar, vrtnar – vsi se ti smeji?

MAMA: Ja.

ANDREJ: Zakaj pa? Ker sem slučajno srečen z 10 let starejšo žensko?

MAMA: Ne, ker si nor, da hodiš spat k stari mami.

ANDREJ: Ne govori ji stara mama. To, da ti moji puncji rečeš stara mama, je tak, kot da bi jaz tebi rekel svinja.

Mama mu primaže močno klofuto. Trenutek tišine, v katerem se gledata kot dva risa, nakar Andrej pogleda še očeta in brata ter gre.

/

MAMA: To je grozno. To je grozno. Ne vem kako naj to opišem. To je grozno.

MIHAEL: Kaj je grozno?

MAMA: Gledam kaj se dogaja z otrokom in ne morem pomagat.

MIHAEL: Meni ni treba pomagat.

MAMA: Noče poslušat.

MIHAEL: Hočem poslušat.

MAMA: Mislim, da ne more poslušat.

MIHAEL: Lahko poslušam.

MAMA: Ja, ne more poslušat.

MIHAEL: Lahko poslušam.

MAMA: Ne, ne more poslušat.

MIHAEL: Lahko poslušam.

MAMA: Ne moremo mu pomagati.

MIHAEL: Sem ti že rekel, da mi ni treba pomagati.

MAMA: Jaz se bojim, da se to ne bo nikoli končalo.

MIHAEL: Seveda se bo končalo.

MAMA: Da bo vedno ostalo tako.

MIHAEL: Samo mir mi dajte.

/

ANDREJ: No, jaz moram povedati, da v tej predstavi igram psa. Ne, se pravi štirje igramo pse in nas so povabili v to predstavo kot statiste, ne; in jaz moram tu povedati, da se jaz sploh ne počutim kot statist ampak mi vsi delamo skupaj, ne; mislim mi smo psi, jaz sem pes ampak meni to sploh ni statiranje, meni je to prava vloga, ne; igralski izziv, ne; pač igram psa ampak jaz sem se v tem študiju res lahko posvetil raziskovanju psa, ne, lahko bi celo rekel, da sem v nekem trenutku v svoji glavi tudi sam postal pes, ne; in tudi v telesu, ker mi imamo pač te povodce, ne; in ovratnice in smo na vseh štirih, ne; moram reči, da mislim, da zdaj vem kako psi razmišljajo pa to, ne; to ti postane jasno, ko delaš takšno vlogo; biti pes sploh ni tako težko; veš, kdo ti je gospodar in ga ližeš in migaš z repom, ko ga vidiš; no, mi v tej predstavi nimamo repov ampak se pač samo delamo, da jih imamo, ne? Gospodar ti da za jesti in za piti in ti si kot pes srečen in, če te kaj boli, lahko cviliš pa to, če ti gospodar reče - moj gospodar v tej predstavi je Peter Boštjančič, če ti gospodar reče, daj taco, mu daš taco; če ti reče sedi, se vsedeš in ga imaš pač rad kot pes, ne? Če ti je vroče, imaš jezik ven in dihaš skozi usta, tako, ne; na neznance lajaš, na veliko načinov lahko lajaš, to smo kar dolgo raziskovali, da bi res lajali tako, da bi vsi vedeli, kaj mi kot psi mislimo, ne, ko lajamo, ker mi pač v tej predstavi nimamo teksta. To smo vadili tako, da smo se mi morali z lajanjem truditi povedati, kaj bi radi, dokler nas niso

razumeli, ne? Vohaš, vsakega povohaš, edino lulali nismo na sceni, ker to pač ni higienično in smo lulanje črtali, ker ne bi imelo smisla, če bi se samo delal da lulaš, ne? Ljudi bi to lahko zmotilo, če bi zares lulali in bi vsi takoj videli, da nismo pravi psi, ne? Božajo te tudi, če si pes, to je fajn, ne; in tako pač, fajn je igrati psa in če dovolite, bi rad izkoristil to priložnost in se zahvalil režiserju, da mi je dal to vlogo in rad bi se zahvalil vsem kolegom v predstavi, da so mi stali ob strani, ko sem imel problem, ko pač na vajah nisem mogel dovolj hitro brez rok iz pasje posode pojesti vseh hrenovk; hvala vsem še enkrat in se vidimo na premieri, hvala.

/

ANDREJ: Zvonil sem, kaj nisi slišal?

FOTER: Ne, sine.

ANDREJ: Kaj si sam?

FOTER: Ne, mama je zgoraj.

ANDREJ: Kaj je gluha?

FOTER: Nekaj dela. Angela! Andrej je tu!

ANDREJ: Kaj si gluha, starka?

MAMA: Kaj si zvonil?

ANDREJ: Ja.

MAMA: Nisem slišala.

ANDREJ: Sem videl, ja.

MAMA: Miha! Miha, pridi dol!

ANDREJ: Ni ga treba klicat.

MAMA: Miha!

MIHAEL: Kaj je?

MAMA: Pridi dol!

MIHAEL: Kaj je?

MAMA: Pridi dol, no!

MIHAEL: Kaj je?

MAMA: Pridi dol, če ti rečem!

MIHAEL: Pa ja, no!

ANDREJ: Daj mu mir.

MIHAEL: O.

ANDREJ: O.

MIHAEL: Kaj je novega?

ANDREJ: Nič. Pa pri tebi? Si že milijonar?

MIHAEL: Še malo.

FOTER: Zvonec je spet pokvarjen, verjetno je šla varovalka.

MAMA: V predalu mam rezervno.

FOTER: Rumeni šraufciger rabim.

MAMA: V predalu je.

FOTER: Ni ga.

MAMA: *Mihaelu* Izvijač si tudi odnesel?

MIHAEL: Ne.

MAMA: V predalu je bil.

MIHAEL: Nisem ga jaz odnesel.

FOTER: Čakaj, bom še enkrat pogledal.

MIHAEL: Zakaj naj bi odnesel šraufciger?

FOTER: Ni ga, grem v garažo po drugega.

MAMA: Poglej, če je rumeni tam.

FOTER: Ja.

MAMA: Ta izvijač mam jaz za svoje slike, kam si ga dal?

MIHAEL: Sem ti že rekel, da ga nisem jaz.

MAMA: Zakaj ti je bil izvijač na poti?

MIHAEL: Ni mi bil na poti.

MAMA: Vse si odnesel iz hiše.

MIHAEL: Samo to, kar je blo treba.

MAMA: Izvijač je blo treba odnesti?

FOTER: Evo ga, našel sem ga.

MIHAEL: Vidiš zdaj?

MAMA: Rumenega?

FOTER: Rumenega, ja. Pojdi ven pozvonit.

Mama gre v levo pozvonit.

FOTER: Nič. Ne dela. Varovalka je šla.

MIHAEL: To si že rekel.

MAMA: Mislim, da jih še mam zgoraj.

Foter popravlja zvonec, mama zgoraj išče varovalko, Andrej gleda brata, Mihael gleda nekam predse. Mama se vrne s par praznimi škatlami za kasete.

MAMA: Kaj, kasete si mi tudi uničil?

Vrže vse, kar ima v rokah - v njega.

Kdaj ti je to uspelo? Zakaj si mi to naredil? Zakaj vse uničuješ? Samo to mi je še ostalo! To sem edino uspela skrit pred tabo. Vse spomine si mi uničil! Jaz ne morem več! Dosti je, zgini iz moje hiše, me slišiš? Pa spet si praznil fotoalbume, niti ene slike več nimam, vse si mi uničil. Joj, joj.

Pavza

Kdaj ti je to uspelo?

MIHAEL: Lani, junija.

MAMA: Zakaj to delaš?

FOTER: Pojdi ven pozvonit.

MIHAEL: Ne razburjaj se, to je blo pred enim letom.

MAMA: Ni važno.

MIHAEL: Kaj bi s temi brezveznimi kasetami, same bedarije so ble gor posnete.

MAMA: Jaz sem si to hranila za spomin.

MIHAEL: Bedarije?

MAMA: Joj ...

MIHAEL: Moral sem to naredit, da se očistim tega dreka.

Mama ga samo gleda, oče popravlja zvonec, Andrej ves čas gleda brata.

MIHAEL: Zdaj je v redu.

MAMA: Nič ni v redu.

MIHAEL: Za tebe mogoče ne, za mene pa ja; meni je to pomagalo. Veš kakšen bes je to, veš kakšen bes je bil v meni? To moraš nekako spraviti ven.

FOTER: Pojdi pozvonit, no; da vidim, če dela.

MAMA: Vse si mi uničil.

MIHAEL: Ne pretiravaj.

MAMA: Čudno, da mi nisi zažgal še slik.

MIHAEL: Daj no, zakaj bi ti zažgal slike?

MAMA: Mi boš zdaj zažgal še moje slike?

MIHAEL: Eh.

MAMA: Mi boš zdaj zažgal še moje slike, te sprašujem? Mi boš vzel še to? So zdaj na vrsti slike? Edino to je še ostalo. Še slike mi zažgi.

MIHAEL: Kakšne fore maš.

MAMA: Kakšen lažnivec si ti.

MIHAEL: *Pokaže na Andreja* Ne jaz, on je lažnivec.

MAMA: Jaz res ne morem več.

Andrej gre v levo. Zaslišimo zvonec. Andrej se vrne.

ANDREJ: Dela. Super dela. Nisi gluha, zvonec ni delal.

Foter gre v levo. Zaslišimo zvonec. Foter se vrne.

FOTER: Dela.

/

MAMA: To je grozno. To je grozno. Moj otrok. To je grozno. Joooj. To je grozno. Kaj se je zgodilo? To je grozno. Joj. Meni bo glavo razneslo. Joj. To je grozno. To je grozno. Otrok.

MIHAEL: Mama, daj ne joči. Daj, ne joči, mama. Prosim, mama. Mama. Daj, no.

Jo objame in poskuša potolažiti.

/

ANDREJ: Nekega dne je izginil bencin za kosilnico – 5 litrov. Vedeli smo, da je brez denarja.

MIHAEL: Nisem brez denarja.

ANDREJ: ... in da rabi bencin.

MAMA: Ne morem pokosit, bencina je zmanjkalo.

FOTER: Vem ja, sem ga kupil; kanta je pri kosilnici.

MAMA: Prazna je.

FOTER: Ne zelena, **črna** kanta.

MAMA: Če ti pravim, da ni bencina.

FOTER: V **črni** kanti je.

MAMA: Prazna je.

FOTER: Kako, prazna? **Črna** kanta je prazna?

MAMA: Obe kanti sta prazni.

FOTER: Nemogoče, včeraj sem prinesel bencin v **črni** kanti.

ANDREJ: Bencin za kosilnico si spizdil?

MIHAEL: Kakšen bencin?

MAMA: Bencin za kosilnico, iz **črne** kante.

MIHAEL: Zakaj bi vzel bencin?

MAMA: Ker ga rabiš.

MIHAEL: Ne rabim ga.

FOTER: Sine, včeraj sem ga prinesel - v črni kanti.

MIHAEL: Zakaj to meni praviš?

FOTER: Ker si ga samo ti lahko vzel, sine.

MIHAEL: Jaz ga nisem vzel, dajte mi mir.

ANDREJ: Pa dobro, kje je bencin, če ga nisi vzel ti?

MIHAEL: Ne vem. Mogoče je izhlapel, ker si slabo zaprl kanto.

FOTER: Nisem je slabo zaprl, sine.

MIHAEL: Ja, ne vem, druge razlage ni.

ANDREJ: Je druga razlaga – da si ti vzel bencin. Pa kaj kradeš bencin iz kante za kosilnico
človek!

MAMA: Miha ...

MIHAEL: Daj no, mama! To bi blo preveč preprosto! Kaj misliš, da bi kar tak vzel bencin,
da bi takoj skapirali? Prosim te lepo, no!

MAMA: Ne, da **bi** – ampak, da **si**.

MIHAEL: Pomagaj mi no, vidiš, da ne morem z njima! Kaj delate takšno paniko okoli par
litrov bencina?

FOTER: Ni važen bencin sine, pomembno je to, da nam za hrbtom jemlješ stvari in da ne
govoriš resnice.

MIHAEL: Kaj pa je resnica? To, kar govoriš ti?

FOTER: Sine, jaz vem da je bla črna kanta polna bencina.

MIHAEL: In veš, da sem ga jaz vzel?

FOTER: Ne vem, kdo bi ga lahko sicer vzel. Mislim, da si ga ti.

MIHAEL: Misliš al veš?

FOTER: Sine, saj ni narobe, da si ga vzel, če si ga rabil; narobe je, da ne poveš, če te
vprašamo.

MIHAEL: Zakaj misliš, da ni možno, da si slabo zaprl kanto? Zakaj moram bit vedno jaz za
vse kriv?

MAMA: Ne za vse, Miha; za prazno črno kanto pa ja.

MIHAEL: Jaz si grem na pumpo po bencin, če ga rabim.

ANDREJ: Razen takrat, ko si greš po njega v črno kanto.

MIHAEL: Pa vi ste vsi nori! Kolikokrat vam še moram povedat, da bencina nisem vzel jaz?
Nisem ga vzel jaz! Nisem ga vzel jaz! Ne morem več tu živeti! Vi niste normalni!
Gre, mama za njim.

/

ANDREJ: Kak je blo?

FOTER: Ni prišel.

ANDREJ: Kak? Če me je pa mama klicala in rekla, da sta na poti v bolnico.

FOTER: 5 do 3 je klical doktorja, da bo malo zamudil. Potem pa je čez 15 minut klical še enkrat, da ne more priti, ker da ma važen poslovni sestanek. Da mora podpisat neko pogodbo.

ANDREJ: Pa kaj si nor. Zakaj me mama ni poklicala?

FOTER: Vzel ji je mobilni, jo eno uro pa pol vozil po mestu in se v avtu drl na njo.

/

Sedita, v daljavi se zaslišijo črički. Oče kadi. Molčita. Še malo molčita, kot da bi nekoga ali nekaj čakala. Poslušata čričke. Črički utihnejo.

FOTER: Veš sine, to ni lepa starost.

Kratka tišina

ANDREJ: Greva noter?

/

MIHAEL: Nisem se drl, razburjen sem bil, pa sem govoril bolj na glas. Mama pretirava, kako ne vidite tega. Ona že celo življenje pretirava. Na vsak način me hoče zadržati doma pri sebi. Ne pusti mi dihati. Predstavljam si to, vi jo gledate eno uro in ste skapirali za kaj gre, jaz pa to poslušam in gledam vsak dan. Vsak dan! In ko se mi nabere, pač malo popizdim. Vsakemu se zgodi, da mu kdaj popustijo živci. Preveč dela mam; prevajam za Nemce, ki hočejo prevode že naslednji dan – najprej moram vse prevest, potem je treba zlektorirati, oblikovati in poslat nazaj. Komplicirani prevodi. Ona me pa jebe z neko kanto! Potem prevajam par spletnih strani - za LTO, za hotel, za golf igrišče, za Terme, za gledališče snemam in montiram 2 dokumentarna filma, magisterij na komunikologiji delam, za kar se moram voziti v Ljubljano; pišem prilogo o avtomobilizmu v lokalni časopis, potem iz tega pripravljam še radijske oddaje v živo, ukvarjam se s fotografijo; v prostem času, ki ga ni dosti, pa še malo pišem, v glavnem poezijo, trenutno pa še gledališko igro; občasno vodim tematske oddaje na lokalni televiziji, skratka funkcioniram na robu

svojih zmogljivosti, ona me pa jebe, da naj pospravim garažo; normalno da mi kdaj popustijo živci, komu ne bi? Dobro, mogoče se kdaj zaradi prevelikega stresa malo čudno obnašam, ne rečem, da ne; bioritem se mi je spremenil, ker ponoči enostavno lažje delam in tega ljudje, ki hodijo zgodaj spat enostavno ne razumejo - in ker moja mama hodi spat ob desetih, sem jaz kar naenkrat bolan al kaj in bi me blo treba zapret v norišnico. Ne razumem. Na obleko nikoli nisem dal kaj dosti in zdaj sem kar naenkrat čuden, ker nimam vsak mesec novih benettonovih cot. Da včasih enostavno pozabim, da bi moral kaj pojesti, je res; ko pa sem lačen, pa normalno nekaj pojem. Suh sem, pa kaj; nisem edini, kaj bi nas vse morali zapret na psihiatrijo? Samo debeli lahko ostanejo zunaj. Ampak debeluhi pa morajo hujšat. In, ko shujšajo in so lepo suhi, jih je takoj treba zapret v norišnico, ker so se medtem tisti - suhi, ki so bli noter, zredili od tablet in jih je treba spustit. Dajte no! Pol se pa najde nekdo, ki se mu zdi nenormalno, če nosim temna očala, ne pomisli pa na to, da 10 ur na dan sedim pred monitorjem in da moje utrujene oči mogoče moti svetloba. Ne razumem – perspektivnega mladega človeka, ki se bori, da ne bi spustil dobrih poslovnih priložnosti, ki se mu ponujajo; človeka, ki ma takorekoč 3 službe in se trudi, da bi v svojem življenju nekaj ustvaril in mogoče enkrat pozabi pogledat skozi okno kakšno je vreme zunaj in si ne obuje sandalov na prvi poletni dan – bi pa kar morali zapret v norišnico, ker to pa res ni normalno, če človek ni v sandalih na prvi poletni dan. Pa bodite razumni no, jaz bi samo mel rad mir, da lahko delam.

/

MAMA: Dobro, da si tu.

ANDREJ: Kaj je spet?

MIHAEL: Njega si mela vedno rajši kot mene.

FOTER: Daj no, sine, to pa ni res. Veš, da nisva nikoli delala nobenih razlik med vama.

MIHAEL: Zato, ker je igralec, ne? In ker so njegove slike v časopisu. In ker mu ploskajo.

ANDREJ: Miha.

MIHAEL: Mihael.

ANDREJ: Dobro, no. Mihael.

MIHAEL: Mihael Mrack, s ce, ka.

ANDREJ: Zakaj pa to?

MIHAEL: Elektronski naslov mam s ce, ka.

ANDREJ: Zaradi naslova elektronske pošte si se začel podpisovat s ce, ka?

MIHAEL: Nočem meti nobene veze z Balkanom. Jaz sem Nemeč.

ANDREJ: Ti predvsem nisi noben Nmec. Če hočeš bit Nmec, si spremeni priimek v Nmec. Potem pa boš Nmec, hehehe.

MIHAEL: Tebi je to smešno?

ANDREJ: To, da spremeniš priimek v Nmec, če hočeš bit Nmec, mi je smešno, ja. Tvoja finta s ce, ka; pa ne.

/

MIHAEL: Nehaj to delat.

MAMA: Kaj?

MIHAEL: To, kar delaš.

MAMA: Kaj delam?

FOTER: Nič ne dela, sine.

MIHAEL: Dela. Britvice mi v glavo meče.

Foter in mama se spogledata.

MIHAEL: Vsaka tvoja beseda je britvica, ki prileti v moje možgane in mi jih cefra. Enkrat bom popizdil od tega. Jaz mam tudi pravico popizdit.

FOTER: Kako to misliš?

MIHAEL: Ti pa nehaj po meni tolči s kladivom, vsi nehajte po meni tolči s kladivom - in mi pustite, da že končno enkrat zacvetim; samo ne, vi mi ne boste pustili tega, rajši tolčete po semenu, še preden je vzknilo.

FOTER: Pa kaj to govoriš, sine?

MIHAEL: Zakaj mi ne pustite živet? Zakaj mi ne pustite, da v miru delam?

FOTER: Sine, saj nič ne delaš. Sediš in gledaš v ekran.

MIHAEL: Kaj lahko delaš z ekranom drugega, kot da gledaš v njega? Kaj? Povej mi; ti, ki si tak pameten. Kaj lahko delaš z ekranom drugega, kot da gledaš v njega? Kaj lahko delaš z njim?

FOTER: Tako se ne moremo pogovarjat.

MIHAEL: Jaz tudi tako pravim. Veš, kaj je tvoj problem? Tvoj problem je, da si v življenju vse zajebal. Ti nisi nič naredil. Cele dneve si bil v bolnici in si rezal stare babe narazen in si jim menjal kolke ali pa si jim šaril po črevih in zdaj misliš, da si jim reševal življenja. Prvi zakon ti je propadel, v drugem si pa vse zajebal. Mam prijatelja, ki dela doktorat iz tega.

FOTER: Iz česa? Iz mojega življenja?

MIHAEL: Ne, iz tega, da zdravnik ne more bit normalen, če nima nekega pacienta v bližini.

Zdravnik brez pacienta ne obstaja. In ti si bil 40 let v bolnici med pacienti, ti deloholik - in zdaj, ko si v penziji ne veš, kaj bi, ne? Zato hodiš vsako jutro za eno uro v ambulanto. In ker ti še to ni dovolj, bi rad iz mene naredil pacienta. Ti ne moreš bit srečen, če ne narediš iz mene pacienta. Naredi si svojega pacienta, gospod doktor, iz nekoga drugega; na primer iz sebe. Samega sebe zdravi. Pojdi v bolnico pa si obleči belo haljo, da se boš dobro počutil pa se preglej in si napiši karton pa recepte in, če ti ne bo boljše, se lahko še operiraš v lokalni anesteziji; razreži se, pa nekaj si ven vzemi, potem se pa nazaj zašij pa boš srečen. Samo mir mi daj.

Pogleda mamo

Pa kaj si tak zaljubljen v njo? Kaj vidiš na njej? Zakaj ji vse verjameš, meni pa nič? Ona je edina tu, ki mora k psihiatru. Poglej jo, samo sedi in gleda. To ni normalno.

Bratu Dve leti sem rabil, da sem se spravil k sebi - po tem, ko si me nazadnje zjebal.

Mami Tiho bodi, drži kljun, zdaj jaz govorim.

Fotru Starec in morje.

Mami Kaj me tak gledaš? Zakaj mi štoroš po žepih? Kaj te brigajo moji žepi in moji vžigalniki? Ja, novega sem si kupil, ker se mi je stari zlomil. Sem jaz kdaj tebi težil za tvoje vžigalnice? Ne! To, da maš ti vsak teden drug vžigalnik je normalno, ne? To, da si pa jaz kupim novega, ko se mi stari zlomi, pa ni normalno. In ko si vedla, da mam uničeno sluznico, si nalašč kadila pred mano, čeprav sem ti lepo rekel, da nehaj kadit pred mano. *Fotru* Ti pa ji nisi nič rekel, ko mi je zabijala nože v nos; nič, samo ležal si in bral časopis. *Bratu* Tebi je to smešno? Jaz tebi nisem nikoli grozil z nasiljem, ti pa bi me kar razbil ali kaj, glavo bi mi zlomil. Nič mi ne moreš, revček igralski, kaj boš igral Rocky-ja, da me boš razbil al kaj?

Mami Reči mi, da 1 plus 1 ni 2. Reči mi. Reči mi, da 1 plus 1 ni 2. Kolko je po tvojem 1 plus 1?

Fotru Ti pa mi reči, da v latinskem slovarju ne piše, da je deus bog. Deus je bog. Tak piše. Reči, da ne piše tako. Nič ne rečeš? Ne moreš, ne? Seveda; zato, ker piše, da je deus bog.

Mami Kolko je 1 plus 1?

MAMA: 1 plus 1 je 2.

MIHAEL: 1 plus 1 je 2? Si prepričana?

MAMA: 1 plus 1 je 2.

MIHAEL: *Fotru* 1 plus 1 je 2.

Bratu 1 plus 1 je 2. 1 plus 1 je 2. Konec debate.

/

MAMA: Vedno je bil drugačen, že od malega. Bolj, ko razmišljam o tem, bolj to vidim. Vedno je nekaj razmišljal. Dosti bolj čustven kot Andro. Kot otrok je bil zelo navezan na njega, držal se ga je kot klop. Ko je recimo prišel domov, je vedno najprej vprašal, kje je Andro. Ko je šel Andro študirat, se je preselil v njegovo sobo; spal je v njegovi postelji, tak ga je pogrešal.

Andrej, kostumiran v polža iz otroške predstave počasi leze čez oder, zraven igra pesmica o polžu, kakoo svojo hišo vedno nosi s sabo, kakoo ima oči na antenah in kakoo pravi, da ni važno, kdo je hitrejši ampak kdo lahko bolj dolgo. Mama ga gleda ponosno in žalostno.

MIHAEL: Pridem spet enkrat k psihiatru v pisarno. In mi reče, 2 novici mam, 1 dobro in 1 slabo, katero bi radi slišali najprej? Slabo, gospod doktor. Za 3 mesece morate na zaprti oddelek pa vsak dan Moditen v rit. Kaj pa je dobra novica? Ste vidli sestro pred vrati, ko ste šli noter? Ja. No, njo pa jaz fukam.

/

Mihael na vseh štirih. Pije iz pasje posode.

FOTER: Kaj to delaš, sine?

MIHAEL: Pijem.

FOTER: Iz pasje posode?

MIHAEL: Kaj je kaj narobe?

FOTER: Iz pasje posode, sine?

MIHAEL: Saj je čista. Eksperimentiram.

FOTER: Daj mi posodo, prosim.

Odnese posodo.

ANDREJ: Kaj si delal? Iz pasje posode si pil?

MIHAEL: Ja.

ANDREJ: Zakaj pa?

MIHAEL: Žejen sem bil ko pes.

ANDREJ: Kaj?

MIHAEL: Žejen sem bil ko pes, pa sem tudi pil ko pes. Če si žejen ko pes, moraš pit ko pes. Si ti kdaj videl psa, ki pije iz kozarca?

ANDREJ: Pa ti nisi pes!

MIHAEL: Ti tudi ne.

ANDREJ: To je moja služba, človek božji!

MIHAEL: Tvoja služba je, da si pes in polž?

ANDREJ: Ne, ni moja služba, da sem polž; moja služba je ... Ja, moja služba je ... Da sem pes in polž, ja. Ja, polž sem jaz. Pojoči polž s hišico, včasih pa tudi pes.

MIHAEL: No, potem bi pa moral razumet, če sem žejen ko pes.

/

MIHAEL: Pridem jaz k mojemu psihiatru in me vpraša, kak sva midva s punco in mu rečem, da ne preveč dobro, ker meni 1 ženska ni dovolj. Pa mejte še 1 zraven. 2 tudi nista dovolj. Ja, pa jih mejte 5. 5 je tudi premalo, doktor. Potem pa jih mejte 10. 10 je tudi premalo. Čakajte malo, to pa že več ni normalno; to je bolano, se mi zdi. Samo trenutek. Gleda v neko knjigo. Ja. Vi ste bolani, gospod Mrak, to je bolezen. Doktor, mi lahko to napišete v zdravniško spričevalo? Zakaj pa? Da mi bo punca nehala govorit, da sem kurbir.

/

ANDREJ: Zakaj si mu prestavila posteljo?

MAMA: Nisem mogla odpret omare.

ANDREJ: Zakaj pa je nisi dala nazaj tja, kjer jo je mel?

MAMA: Ne more je meti tam.

ANDREJ: Zakaj ne?

MAMA: Zato, ker je nikoli ni mel tam.

ANDREJ: Pa kaj pol? Jaz jo tudi vsake toliko prestavim. Kaj je to takšnega? Ne rabijo vsi met postelje celo življenje na istem mestu. Jaz sem jo ravno prejšnji teden prestavil. Foter, ti si videl, povej ji, kje jo mam ...

FOTER: Med trosedom in televizijo.

MAMA: V svoji hiši lahko delaš, kar hočeš.

ANDREJ: Kaj, to pa je tvoja hiša al kaj - in postelja mora bit tam, kjer ti rečeš.

MAMA: Moti me, če je tam; ne morem hodit mimo.

ANDREJ: Kaj maš sploh za iskat v njegovi sobi?

MAMA: Čuj, posesat moram; ne more živet v takšnem.

ANDREJ: Pusti njegovo sobo na miru. Daj mu mir.

MAMA: Svinjarije ne bom trpela.

ANDREJ: Kak bi se pa zdelo tebi, če bi ti kdo prestavil posteljo?

MAMA: Moja postelja ni nikomur na poti.

ANDREJ: Recimo, da bi bla meni tvoja postelja na poti - in bi jo prestavil. Kak bi se ti to zdelo? Popizdila bi v sekundi; tak, kot je on popizdil. Ne vem, kak ne razumeš, da gre ljudem to na živce. To je njegova soba in daj mir že enkrat. Ne vem, kak se še zdaj nisi naučila. Kar rineš, rineš nekam - in sploh ne pomisliš na to, da je to odrasel človek, ki v svoji sobi lahko počne, kar hoče. Pri meni si delala isto.

MAMA: Nikoli ti nisem prestavila postelje.

ANDREJ: Ne postelje, pač pa sem enkrat prišel iz šole in sem mel celo sobo ovešeno s tvojimi slikami; ob tem, da sem ti lepo povedal, da v svoji sobi ne želim nobenih slik.

MAMA: Prav fajn slike so ble. Lahko bi bil vesel, da jih maš.

ANDREJ: Ne gre za to. Gre za to, kaj sva se zmenla.

MAMA: Zakaj pa jih nisi pobral dol, če so te tak motle?

ANDREJ: Zato, ker me je stalo manj živcev, če sem jih pustil gor. Miha pa ni takšen, razumeš? Ne vem, kaj si tak trmasta; trda, ko beton. "Postelja bo tam, kjer je vedno bla."

MAMA: Veš kaj, ti tudi nisi noben angelček; zaradi tebe sem tudi marsikdaj slabo spala.

ANDREJ: Jaz pa zaradi tebe; ampak se trudim, da ti tega ne bi metal naprej, ker nima nobenega smisla. Kdaj boš končno enkrat prišla k pameti?

MAMA: Najprej mej svoje otroke, potem mi pa govori.

ANDREJ: Ne gre za to, mama.

MAMA: Najprej mej svoje otroke, sem ti rekla.

ANDREJ: Ne moreva se tako pogovarjat.

MAMA: Veš, kaj vse sem jaz morala poslušat zaradi tebe?

ANDREJ: Kaj si morala poslušat?

MAMA: Marsikaj.

ANDREJ: Veš, kaj sem pa jaz moral poslušat zaradi tebe?

MAMA: Kaj?

ANDREJ: Marsikaj.

/

ANDREJ: Miha, pardon, Mihael; brat moj, poslušaj me, prosim. Glej, mi mislimo, da je to, kar se ti dogaja zadnje čase ...

MIHAEL: Spet ti! Kaj se mi dogaja? To, da sem uspešen?

ANDREJ: Mogoče pa nisi tak uspešen, kot se ti zdi. Vse to so samo besede, me razumeš, dejanja pa manjkajo ali pa so po domače povedamo - čudna. Ti tvoji projekti, to vse skupaj ...

MIHAEL: Spet isto. Ti me že celo življenje daješ v nič.

FOTER: Sine, to ni res.

MIHAEL: Je res.

ANDREJ: Problem je v tem, da maš ogromne načrte, ogromno obljubljaš, sebi in vsem okoli sebe, ampak iz tega ni potem nič. Recimo, tvoj zadnji projekt; film ...

MIHAEL: Ja, kaj je z njim? Montiram.

ANDREJ: Dva tedna si montiral eno minuto. Eno minuto.

MIHAEL: To je predstavitveni spot.

ANDREJ: Predstavitveni spot, ki nič ne pove o predstavi. En kader, zraven pa muzika od Rammsteinov.

MIHAEL: To mora bit tak.

ANDREJ: Čez en teden bi naj oddal zmontiran dokumentarec.

MIHAEL: Kdo je to rekel?

ANDREJ: Kolikor vem, si se tak dogovoril.

MIHAEL: Ne, ne, premiera filma bo 13ega avgusta, predstavitveni film je samo za sponzorje.

ANDREJ: Kakšne sponzorje? S tem odlomkom ne boš dobil nobenega sponzorja, verjemi mi. In poleg tega, kje boš 13ega avgusta mel premiero?

MIHAEL: V teatru.

ANDREJ: Teater je poleti zaprt. Nikjer ni nobenega, ker mam kolektivni dopust. Ne bo šlo tak.

MIHAEL: Potem pa pač septembra.

ANDREJ: Miha, ne moreš tak, no.

MIHAEL: Zakaj ne?

ANDREJ: Zato, ker to tak ne gre.

MIHAEL: Zakaj ne gre? Teater je naročil film, bojo že zrihtali.

ANDREJ: Ne razumeš. To je velika firma. Nisi ti tisti, po katerem se bo ravnal program. Sploh pa mislim, da septembra filma niti ne boš mel zmontiranega.

MIHAEL: Ne, septembra; 13ega avgusta.

ANDREJ: Niti 13ega avgusta.

MIHAEL: Zakaj ne?

ANDREJ: Zakaj ne? Zato, ker si za 1 minuto potreboval 2 tedna, do 13ega avgusta maš še 10 tednov; to pomeni, da lahko zmontiraš 5 minut.

MIHAEL: Boš že videl.

ANDREJ: Poleg tega si snemal samo sliko, tona pa nimaš.

MIHAEL: Mam.

ANDREJ: S tiste tvoje male kamere. To ne bo dobro. Tega ne boš mogel nikjer predvajati, človek.

MIHAEL: To bo drugačen dokumentarec. Takšnega še ni blo. Brez skrbi.

ANDREJ: Ne morem mu dopovedati. To, kar se ti dogaja s tem filmom, takšno je tvoje življenje, me razumeš? Malo si se izgubil. Ne znaš trezno presoditi svojih zmožnosti. Kar nekaj obljubljaš ...

MIHAEL: Zato bi moral iti v norišnico?

ANDREJ: Ne zato. In to ni norišnica, to je bolnica; zato, ker notri niso norci, ampak ljudje, ki so bolani. Tebi je odpovedal kompas in se tega niti ne zavedaš. Miha, ti si najverjetneje bolan.

MIHAEL: Kdo to pravi? Ti? Ti mi ne moreš reči, da sem bolan. Če je tu kdo bolan, si to ti.

ANDREJ: Ne, Miha ...

MIHAEL: Če mi hočeš reči, da sem jaz bolan, moraš najprej **ti** k psihiatru, da ti da potrdilo, da si zdrav. Samo ti ga ne bo dal. Pa psihiater mora dobiti potrdilo od enega drugega psihiatra.

Andrej v desno z odra. Mihael za nekaj trenutkov ostane sam. Potem tudi on v desno z odra. V njegovem zadnjem koraku, z leve Andrejev prvi korak. Prečka oder. V njegovem zadnjem koraku, Mamin prvi korak. Prečka oder, vsi, prej in kasneje, na enak način prečkajo oder, z leve na desno. Foter sam, Mihael, do sredine, kjer odloži aranžirano darilo. Mihael v levo, za trenutek je darilce edini igravec na sceni, Mama z leve. Vzame darilce, prebere sporočilo, odvijte okrasni papir in svetloba obsije njen obraz. Mama gleda v skrinjico in joče. Tudi to traja nekaj trenutkov. Zapre skrinjico in luč ter glasba nehata. Foter z desne. Mama mu da skrinjico. Foter isto, edino joka ne. Zapre skrinjico in luč ter glasba nehata. Andrej z leve. Foter mu da skrinjico. Andrej isto, medtem, ko gleda svetlobo v skrinjici in glasbo, Mihael z desne. Gledata se ob glasbi in svetlobi, Andrej zapre skrinjico in luč ter glasba nehata.

MIHAEL: Pride moj psihiater v gostilno za šank. Viski prosim. Natakar odgovori, ne moreš dobit viskija, psihiatrom strežemo samo mleko. Moj psihiater začne jokati. Natakar ga vpraša, zakaj joka. Psihiater reče, ker bi tak rad mel mačka.

/

MAMA: On je tak sam ... Tak sam ... Bogi revež ... Kako mora trpet ... Sam je ...
Izgubljen v nekem grozljivem labirintu ... Joj, otrok ...

MAMA: Pol deset je, počasi bi morali it.

ANDREJ: Grem gor po njega?

Foter prikima. Andrej v levo. Foter in Mama čakata. Čez nekaj trenutkov Andrej z leve, s hrbtom naprej, do staršev. Vsi gledajo, kar vidi Andrej. Z leve Mihael, gol in s krili angela na hrbtu. Na polovici poti do njih se ustavi in jih gleda z rahlim, lepim, mirnim nasmehom. Mama predirljivo in dolgo zavrešči – kot ranjena žival – in se sesede. Foter ji pomaga v sedeči položaj, Mihael ji sede v naročje. Foter ju gleda, Andrej v desno. Vrne se z angelskimi krili, jih da mami, ki si jih natakne. Obsedita – živo, ne zamrzneta.

ANDREJ: Foter? Foter?

Foter gleda po publiku kot da se ne bi nič zgodilo, samo sliši ne.

Foter? Foter? Foter? Foter?

Andrej prime očeta za roko in tako vsi obsedijo. Tema.

MIHAEL: Ko se enkrat moj psihiater in njegova žena peljeta v Avstrijo, muziko s cd-ja prekinejo prometna poročila, ker ma moj psihiater dober avtoradio in si lahko to nastavi. Napovedovalec opozarja voznike, da naj bodo na avtocesti skrajno previdni, ker nekdo vozi v napačno smer. Moj psihiater to sliši in totalno popizdi – češ, kak so ti Avstrijci pritegnjeni – kaj en, vsi vozijo v napačno smer.

Kratka tišina, nakar glas iz radijskega sprejemnika, mogoče celo Mihaelov – telefonski.

GLAS: Naj za trenutek odloži delo in prisluhne, draga mama, Angela Mrak.

Zvezde v vesolju šepetajo tvoje mi ime

Kličem jih ker vem da vedenje najino je greh

Zakaj me ljubiš a tega ne pokažeš mi
Tukaj sem ker me nočeš razumeti
Tukaj sem ker ne znam ti bistva razodeti
Mama mila podaj mi tvojo spet roko
Da bolečina izgine sonce spet posije na zemljo
Mama ta pesem je samo zate – tvoj sin Mihael.

Občinstvo skupaj z igralci v temi poslušaj Pata Boona z vinilne plošče. Tišina in tema, da občinstvo misli, da se je predstava končala. Verjetno počasi začnejo ploskati. Luč, prazen oder, vrne se Andrej sam.

ANDREJ: Ko sem pospravljaj sobo, sem našel še to.

Dlje kot bere, težje mu gredo besede z jezika, bori se s čustvi.

ŽIVLJENJE

Kje postopal sem da so ujele me
Težave te
Močno Srce junakov dih drži pokonci me
Ko mračna noč želi izpiti srečo to
Dobil junaško moč ob rojstvu sem saj
Mati oče v svet sta zrla skozi prizmo lepih let
Ta dan dobil sem vse kar rabim da dobim
Najtežji boj
Ta dan dobil družino sem ki ve kaj zmorem
In kdo sem
Hvala da sta podarila mi življenje

DRUŽINI

Pogrešam vas kljub temu da smo narazen
Zelo hitro sem spoznal da smo vedli se
Kot da med nami nahaja se prikazen
Težavo ki imamo jo prepreči lahko le beseda
In ljubezenska toplina
Biti med ljudmi kjer sem jaz deluje name

Kakoor temačna globoka votlina
Sprejmite takoj v svoje me zavetje
Kjer zaživel bom svetil se
Kakor da obdaja me samo cvetje
Družina moja v meni goji in podira se kup
Prvi je temačen drugi zlat
Zlat se sveti le v družbi vaši
Temačen raste v meni zdaj
Ko sem tukaj kar ni zame kraj
Želim si da sveti v meni spet zlato
Da zapustim ta kraj
Držaje mater in očeta za roko

VERSA

Prispeti v kraj od koder izhod je res težak
Sam sem tukaj zdaj rad prišel bi v naročje
Matere nazaj
Ukiniti vse lepo kar okoli mene je bilo
Boleča je izkušnja
Vendar to kar dejstvo je ne bo me dolgo
Spremljalo
Družina moja vsi trije ste to
Podajte nazaj svojo mi roko
Rad bi držal jo
Da se počutil ne bi več tako

OČETU

Postoj! In odgovori mi!
Zakaj si misliš da v temni sva dolini?
Ni razloga da odnos bi takošen moral vladati
Med nama. A se ti ne zdi da situacija
Vsem nam je popolnoma neznana?
Oče najdi sina v pravi luči ter ga ceni

V njegovi popolni podobi
Srce mi poka ko te vidim jeznega
Srce mi joče ko te slišim jeznega
Srce mi bije ko te vidim srečnega

LJUBEZEN – MAMA

Teh globokih čustev ne morem zatajiti
Skrit v temi želim si jih gojiti
Mati figura tvoja daje mi to možnost
Da pokažem jim kje tiči moja pesniška sposobnost
Čeprav sem zdaj v daljavi gledal bi te rad z bližine
Bival tam bi kjer si ti pomagaj mi
Zapisano je v mojem srcu
Draga mama v težavah teh ki vladajo okoli nas
Potreben mi je le ljubezni tvoje čas
Draga mama prosim te pomagaj mi
Kot bilo je dneva tistega ko sem se rodil
Vzela si me v naročje in me obvarovala
Rodila in vzgojila si me samo ti

IGRA

Dekle s svilenimi očmi
Nekje tam zunaj čaka me
Išče boga ki je na dnu
Da kanček sreče ponudi mu
Duh njene lepote
Divja v zakleto nebo
Ne želi se predati
Četudi je zmeraj ob meni ne bo
Preveč mi pomeni da jokala bi
Bolečina tvoja ki me v sanjah sledi
Tako da sem tu da ti ponudim priložnost
Uresničim ti vse kar izpolnjuje te
Če spustiš me k sebi

Ti odprl bom oči
Zakrivila resnico
Bova z bistvi laži

V SPEKTRU UJETIH SENC

Tleče sledi neslutelih doživetij
Ustvarjajo led na moji razgreti duši
Ostajam enak pa četudi ti ne ugajam
V spektru ujetih senc se te porajam
Vidim da želja rojeva realnost
Vidim da tudi ti čutiš tako
Ko zlijem se vate postaneva eno
Eno v spektru ujetih senc
Svetloba lepote svetloba dejanj
Slepi mojih misli temačen vsakdan
Vase me vpije s srečo obsije
Obsije v spektru ujetih senc

LETETI NA TLEH

Le energija besede tvoje moč mi da
Premagati ovire na tleh in v zraku
Zakaj zastal mi je dih se sprašujem
Bila si tukaj bila sva nema
A besede kljub tem so tekle med nama vem da daješ mi
Moč leteti na tleh

TIŠINA

Tišina tvoja preлива mi ušesa
Govori mi kar želim si slišati
Riše mi tvoje podobe v oči
So zgolj podobe sladkih zdaj sanj
Podobe katerih bistvo si ti

OBISK

Prišel naj bi iz davnine a je točen kakor vlak
Ki ne pozablja mojih peronov za seboj
Stopil bom na vlak ta tudi jaz saj zaslutil sem
Da vodi tvoja ga podoba kar pomeni
Da ne bom prestopil ... tega ne znam prebrat.

PIŠČAL

Tvoji roki sta kakor piščal
Ko ju daš skupaj
Zapuščajo ju nežni toni poklonjeni tistemu
Ki si jih najbolj želi
Sam najbolj želim si zaslišati melodijo tvoje piščali
Saj sem prepričan da igra jo Ljubezen

ANDREJU

Poznam te dragi brat moj
Vem da skrbi te zame bolj kot za kogarkoli drugega
Zakaj tudi ti obračaš proti meni se?
Ni potrebe po grobosti rešiti znajo to le odprte
Besede in dejanja
Moje bistvo je znano mi
Pomagal rad bi vsem ljudem ki pomoč
Zaslužijo si
Pomoč zaslužim tudi jaz si in to
S tvoje strani
Andrej raje ljubi me in kaži to
Ne da svet svoj čustveni ovijaš z agresijo
Seveda končal sem tukaj kjer si najmanj
Zaželim kjer samo v prepad drvim
Pomagaj mi tudi ti ta problem ki ga imam
Rešuje se le s čustvi

ANDREJ: To je Miha. Mihael, moj brat. Moj brat ... pesnik.

KONEC